

ŽUTI KOFER

U polumraku osluškujemo tišinu. Živina se davno i nečujno povukla na počinak. Ponekad bi se začuo samo potmuli udarac zrele jabuke u bašti. Sedeli smo pred kuhinjom (ima mesta gde postoje i dnevne i spavaće sobe, trpezarije, čak i saloni, a ovdje je kuhinja - sve). Među dedinim prstima dogorevala je cigareta. Prsti su mu žuti, stari, mirni. Tama se, izbegavajući vreli žar, obavijala oko naših, pomalo zgrčenih, tela. Nozdrve su se ritmički širile i uvlačile prijatan miris duvana. Nije to bio nikotin koji razara pluća i uništava organizam. Ne! Bio je to prijatan trenutak mira posle bezbrojnih otkosa i brazda, kapi znoja na vrućim plećima.

Ponekad, kao sada u smiraj dana, videla bih neke daleke usplahirene mladosti, dane studiranja, davne ljubavi - prežaljene i neprežaljene... Nisam ih morala prizivati, dolazile su same. Ali, nije ih bilo teško ni oterati. Sećam se Njegovog pogleda neverovanja. Dedin kućerak, dalek od ljudi, nazivao je pustinjom. Mislio je da živi. Taj On, moj On, mislio je da živi. Zašto su nam najdalji naši najbliži?

Ponela sam samo jedan jedan stari žuti kofer sa kojim su moji roditelji krenuli u ono što je, između ostalog, donelo i mene. Ponela sam i nekoliko komadića „civilizacije“, koji su, ovdje u koferu, izgubili svaki smisao. Tako je, jedna za drugom, umirala svaka od ponetih haljina. MP plejer je od ćutanja i začutao. Olovke su se skamenile od tuge za hartijom. Uzalud su čekale mirisne bočice pred ogledalom. Onaj, koji si Ti najviše voleo, promenio je miris. Sve više je postajao miris zemlje, trave, kiše...

Tamniji od noći ocrtavao se dedin zgužvani profil i opuštено telo u suvim otkosima. Miris sena, dima i staja, padao je po umornim ramenima, prekidao tananu nit misli. Znala sam dobro vetrove i tajne godišnjih doba. Deda je polako krenuo u kuću. Svetlucao je njegov pogled duboko usaden u izbrazdane nabore tamne kože. Tražila sam onu snagu koju sam danima gledala u dedi: zamah - pa korak, zamah - pa korak. Možda njegove usne nikada nisu izrekle reči ljubavi, ali pogled ih je izgovorio bezbroj puta. Iz kuhinje se čula škripa dedinih cokula i jauk zelenih vrata. Na ovlaš prekrivenom kuhinjskom stolu ostali su tragovi večere. Komadići hleba natopljeni vinom - naše omiljeno jelo.

Moj krevet je bio pod prozorom. Slamarica je šuštalala. Krevet je zacvileo (ovde se svaki zvuk raspoznaje u svojoj punoj oštrini). Tišina mi se učinila suviše tihom. Ustala sam i pošla do dedinog kreveta. Crte lica bile su blago opuštene.

Dolazila je po njega ili je on kretao ka njoj.

Mesec se obesio o modrinu noći kao ogromna sjajna narandža, puna zrele, užarene krvi koja preti da se razlije, oblije i tamu i snove. Svežina noći se prikradala kroz otvoreni prozor. Zavlačila sam se što dublje u šušlave perine.

Ona je dolazila i po mene, ili sarn ja krenula ka njoj.